

Hầu Phát Sơn

Vẫn chỉ là thể

Dịch giả: Nguyễn Mạnh Tùng



Đêm qua, người chồng bỏ nhà đi đánh bạc thâu đêm suốt sáng lại bị thua cháy túi. Người vợ không chịu được càu nhàu, chì chiết mấy câu. Người chồng vừa tiếc tiền vừa sĩ diện với vợ nên dang thẳng tay cho vợ một cái tát. Cái tát quá mạnh làm người vợ ngã lăn ra đất, đầu đập vào bậc cửa, máu chảy lênh láng. Người vợ chạy ngay xuống nhà tắm lau rửa rồi xé mảnh vải màn dịt chặt lại và cứ thế chạy thẳng về nhà mẹ đẻ.

Người mẹ nghe con gái cưng vừa nước mắt rùng rùng vừa kể nỗi oan ức của mình thì bức lắm. Bà trợn mắt quát lên: " Con bỏ nó ngay rồi về nhà ở với mẹ. Không có nó con vẫn sống được cơ mà cần gì phải ôm lấy cái thằng vũ phu ấy ..." .

Sau hai ngày, người chồng vẫn biệt tăm. Bà mẹ vợ nói như thề: " Nó mà còn vác cái mặt thót tới đây, tao đánh cho gãy cằm, không còn chân mà đi đánh bạc nữa ! " .

Hai ngày sau nữa, nhìn vết thương trên trán con gái đã lành mà thẳng rể vẫn mắt mặt, bà mẹ quay sang ca cẩm với con gái: " Tại mày cũng lắm mồm lắm cơ, nhin nó đi vài câu thì có chết ai. Mày sợ

nó không thấy mày nói gì thì cho là mày ngu rồi nó đem bán mày đi hay sao ? Việc gì mà phải can với ngăn ? Cứ cho nó mang hết thóc đi bán lấy tiền mà đánh bạc. Hết gạo đói rồi hòng ra xem nó còn đi đánh bạc nữa hay không ? ". Lời nói của bà xem ra đã có phần nường nhẹ với chàng rể không còn quyết liệt như mấy hôm trước nữa. Con gái nước mắt ngấn, nước mắt dài cảm thấy tủi thân vì xem ra mẹ cũng không hiểu mình. Cô tìm đến nhà ông trưởng họ để hỏi ý kiến ông. Ông trưởng họ già lụ khụ, khi cười trông mặt ông nhăn nhoeo như múi chanh vắt kiệt nước. Cười xong, ông nói: " Chồng mày đánh bạc chứ gì ? Thua bạc chứ gì ? Nhưng nó đã thua đến nỗi phải bán mày đi chưa ? Hay là đã đến nước đi đào tường, khoét vách nhà người ta chưa ? Vậy thì có cái gì mà ầm ĩ lên ? Mày không thấy bà mày đấy à ? Tại sao chân bà mày đi cà nhấc như vậy ? Chính là xưa kia lắm mồm với tao, tao mới phang cho một cái đòn gánh. Thế là thành tật. Từ đó cứ nhũn như con chi chi. Tao không đuổi bà ấy đi hay là tao không bỏ đi là phúc cho bà ấy lắm rồi ". Nói xong, ông trưởng họ cười khơ khớ, tay vuốt vuốt mấy sợi râu thưa xem ra đắc ý lắm. Nhìn ông trưởng họ, cô cháu ngao ngán nghĩ: " Chẳng lẽ chồng đi đánh bạc về nhà đánh vợ thì lại có lý, còn mình lại là kẻ đi gây sự sao ? Mình vừa chảy nước mắt lại vừa chảy máu còn chồng thì cứ thế thỏa chí sao ? ".

Chị tìm đến nhà trưởng thôn kể rõ ngọn ngành sự việc để đòi lẽ công bằng.

Nghe chị kể xong, trưởng thôn cười khà khà, nói:

- Đó là chuyện thường ngày ở thôn có gì là lạ ? Làm sao mà phải đi

mách với bảo ? Trời mưa thì dưới đất có nước chảy. Vợ chồng xô xát thôi có thù nhau gì đâu mà lo. Có những cặp vợ chồng ban ngày đánh nhau tưởng chẳng còn thềm nhìn mặt nhau, ấy thế mà tối họ vẫn lại ngủ chung một giường, có sao đâu ? Vợ chồng cô xô xát đến nay đã cả chục ngày, thôi về mà sờ xem cái ổ còn ấm hay đã lạnh rồi ?

Người vợ cúi đầu nói lí nhí :

- Anh ấy đánh tôi !

Trưởng thôn hai mắt cứ dán vào hai cái chòm râu lên đang phập phồng theo nhịp thở dưới làn áo người phụ nữ đứng trước mặt. Hắn cười rất gian, nói:

- Này, tôi nói cho cô biết chồng mình đánh là thương, chồng mình chửi là yêu. Nó mà không mớ đến ấy à thì chỉ có mà ...

Người vợ nguýt trưởng thôn một cái rồi ra về. Trưởng thôn còn nói với theo một câu:

- Cũng có phần tại cô nữa đấy !

Người vợ đứng lại hỏi:

- Sao cũng có một phần tại tôi ?

Trưởng thôn nói:

- Cô vẫn không biết sao ? Ở cái nơi đèo heo hút gió này, đi cả ngày không gặp một người thì cô phải biết cách giữ chồng ở nhà chứ !

Muốn cày ruộng thì phải có trâu, muốn giữ chồng ở nhà thì cô phải có cách. Cô cứ làm sao cho hắn mê mết cái khoản kia ...thì có đuổi nó đi, nó cũng chẳng đi ấy chứ !

Người vợ nghe nói mà lộn ruột, nói:

- Ông thì chỉ ...

Trưởng thôn cười tuế tóa nói:

- Thôi, cô em về đi ! Lúc nào gặp chồng em, tôi sẽ bảo với nó sao vợ mình mà không thương. Nhưng cô em cũng nhớ cho là ở đời ai mà chẳng có những điều mà mình không vừa ý. Như anh đây này, cả năm nay không được biết mùi đàn bà vì bà xã nhà anh ốm liệt giường bao nhiêu thuốc thang cũng không khỏi . Lòng anh rạo rức nhiều lúc cứ cuồng cả lên. Ai giúp ? Ai giải tỏa ? ...

Người vợ lại nguýt gã trưởng thôn hay nửa nạc, nửa mỡ một cái rồi bỏ đi.

Về đến nhà, người chồng nhìn vợ bằng cặp mắt xét nét từng li, từng tí rồi anh ta cao giọng thách đố:

- Cô có giỏi thì lên thôn, lên xã mà kể tội tôi, không được thì lên huyện, lên tỉnh, không được nữa thì lên Quốc Vụ viện mà kiện. Tôi càng có dịp được lên Bắc Kinh thăm thủ đô .

Người vợ đang bức thấy chồng thách đố thế là cô lên xã. Xã trưởng tuy đang bận công việc nhưng khi thấy cô đến thì cũng ra đón rất ân cần, chu đáo.

Cô kể tội chồng cho xã trưởng nghe nhưng cô không nói ra tội chồng đi đánh bạc mà chỉ kể tội chồng đánh cô vì nếu kể tội chồng đánh bạc thì sẽ bị xã phạt ngay. Xã trưởng ưỡn cái bụng to như cái thùng nẫu phở đứng chăm chú nghe người đàn bà kể tội chồng: Xã trưởng lúc thì gật gật đầu, lúc thì lắc đầu lia lịa. Sau đó, ông nói:

- Làm sao, mà tránh được xô xát giữa vợ và chồng. Chồng có nóng, cô lại quá lời, nó đánh cũng là chuyện thường. Bếp nhà nào chả có

bồ hóng. Vợ chồng thì phải thương yêu nhau. Chồng cô sai nhưng cô cũng có phần không đúng. Thôi cô về đi !

Nghe xã trưởng nói xong, người vợ mặt đỏ lên liền gắt với xã trưởng:

- Xã không có thái độ thì cứ để anh ta đánh đập tôi mãi à ?

Xã trưởng phẩy tay nói:

- Kỳ tới, trưởng thôn lên họp, tôi sẽ nhắc nhở anh ấy về giáo dục chồng cô.

Người vợ ngồi im lặng. Rõ ràng là cô không hài lòng với cách giải quyết của xã trưởng.

Lúc này, xã trưởng tỏ ra đã phật ý. Thấy người phụ nữ ngồi không nói gì, ông móc từ trong túi ra cái điện thoại di động tí xíu, bấm bấm mấy cái rồi nói: " Nhị Cầu ở thôn X ...đánh vợ là Căn Lan, thế là xâm phạm quyền tự do thân thể của phụ nữ. Xin cho công an đến giải quyết ". Xong xuôi, xã trưởng nhìn Căn Lan nói:

- Cô đã toại nguyện. Cô cứ về đi, sẽ có người đến giải quyết !

Về đến ngõ, Căn Lan đã thấy một chiếc xe mô tô ba bánh đỗ trước cửa nhà mình. Nhị Cầu đã bị còng tay bằng cái khóa số 8 sáng loáng, người Nhị Cầu rũ xuống như tàu lá chuối hơi lửa, mặt cắt không còn một giọt máu. Căn Lan hoảng hốt, cuống cuồng cô không ngờ sự tình lại xảy ra như thế này. Cô vội quỳ xuống đỡ chồng dậy rồi quay sang phía hai viên cảnh sát mặt đang sát khí đằng đằng chấp tay lạy rồi rít, miệng nói:

- Tôi xin các anh. Các anh bắt tôi thì bắt xin đừng bắt anh ấy. Chồng tôi không đánh tôi đâu, không hề đánh tôi. Thật mà ...

Truyện ngắn của Hầu Phát Sơn (Trung Quốc)
Nguyễn Mạnh Tùng (dịch từ Thanh Niên Báo Lãm)

Đánh máy: M_Hằng
Nguồn: Nguồn TGPN 7/ 2004
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 15 tháng 10 năm 2006